

ÎNTRU SLAVA SFINTEI ȘI CELEI DE O FIINȚĂ ȘI DE
VIAȚĂ FĂCĂTOAREI ȘI NEDESPĂRȚITEI TREIMI

MINEIUL PE APRILIE

PUBLICAT CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD AL
BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
ȘI CU BINECUVÂNTAREA PREAFERICITULUI PĂRINTE

DANIEL

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI - 2014

LUNA APRILIE

ARE TREIZECI DE ZILE

ZIUA ARE 13 CEASURI ȘI NOAPTEA 11 CEASURI

ZIUA ÎNTÂI

Pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre
Maria Egipteanca.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: trei ale Triodului (ori ale Pentecostarului) și trei ale Sfintei.

Stihirile Sfintei, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Întinăciunea cea mai dinaintea, care venea din necuviințe, te oprea pe tine de la vederea celor cinstite. Iar înțelepciunea și cunoștința ta de cele ce s-au lucrat de tine, ți-au făcut ție întoarcere spre cele mai bune, ceea ce ești de Dumnezeu înțeleptită. Că privind spre icoana binecuvântatei Fiice a

lui Dumnezeu, și căindu-te de toate păcatele tale cele mai dinaintea, prealăudată, cu îndrăzneală te-ai închinat cinstului lemn.

Cu bucurie închinându-te sfintelor locuri de acolo, ai luat ca dar de călătorie virtutea cea mult-mântuitoare și cu bună călătorie, foarte ai alergat, și, trecând râul Iordanului, în locașul Botezătorului cu osârdie te-ai sălășluit, și cu viața ta cea bună ai îmblânzit sălbăticia patimilor, prin înfrânare subțind înfierbântările trupului, maică pururea pomenită.

Locuind în pustiu, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul

tău, prin felurite virtuți zugrăvindu-ți în suflet închipuirea lui Dumnezeu, Cuvioasă, și atât ai strălucit, încât și peste ape ușor ai trecut, fericită; și prin rugăciunile tale te-ai ridicat de pe pământ la Dumnezeu. Și acum, cu îndrăzneală stând înaintea lui Hristos, preamărită Marie, roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Vânările sufletului și patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; greșelile cugetului cu izvorul sihăstriei le-ai înecat; și cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat tot pustiul, și ne-ai odrăslit nouă roade de pocăință. Pentru aceasta, prăznuim pomenirea ta, Cuvioasă Marie.

Și acum..., a Praznicului sau a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Când de pe lemn...

Când îmi aduc aminte de greșelile mele, Fecioară, din adâncul sufletului suspin, și îmi bat pieptul, strigând: Greșit-am și cad la tine, Stăpână, căutând să mă pocăiesc. Dar iarăși nesimțitor fiind, mă îmboldesc de obișnuirea cea rea, vai mie! Izbăvește-mă de aceasta degrabă, și spre mântuire mă povățuiește.

A Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Cu întuneric s-a îmbrăcat odinioară soarele, văzându-Te

răstignit pe lemn, Mântuitoarele, și toate cele de dedesubtul pământului s-au cutremurat. Morții s-au sculat, pietrele s-au despicat, și toate cele cerești s-au înfricoșat; iar Preacurata Fecioară stând lângă Crucea Ta, plângea, lăudându-Te, Iubitoarele de oameni.

LA STIHOAVNĂ

Se pun stihirile din Triod sau din Penticostar.

Slavă..., a Cuvioasei, glasul al 4-lea:

Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune, pentru că și cea care mai înainte era desfrânată, s-a nevoit cu nevoiță pustnicească, de unde și lepădând neputința, vitejește a stat împotriva diavolului; pentru aceasta, primind și dar de biruință, se roagă pentru sufletele noastre.

Și acum..., a Praznicului sau a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Dat-ai semn...

Împărăteasă a tuturor, ceea ce ești mărirea drept-credincioșilor, risipește întărâtarea ereticilor, și rușinează fețele celor care nu se închină, nici nu cinstesc preacinstită icoana ta.

A Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Sabie a trecut prin inima ta, Preacurată, după cum a zis Simeon, când L-ai văzut pe Hristos Însuși răstignit și cu sulița

împuns. Drept aceea, ai suferit dureri, tânguindu-te, Fecioară Stăpână.

Troparul Cuvioasei, glasul al 8-lea:

Întru tine maică...

(Caută la sfârșitul cărții, la troparele de obște).

LA UTRENIE

După obișnuitele Catisme, Sedelnele din Triod sau din Penticostar.

Psalmul 50

CANOANELE

Se pun Tricântările Triodului (sau Canonul din Penticostar) și Canonul Sfintei, după rânduiala lor.

CANONUL Sfintei

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Întru adânc a așternut de demult toată oastea lui «Faraon, puterea cea prea în-
«trarmată, iar întrupându-Se
«Cuvântul a pierdut păcatul cel
«prea rău, Donmul cel preaslă-
«vit, că singur cu slavă S-a prea-
«slăvit».

Aflând tu acum, strălucirea frumuseții cea plină de luciri, și a razei celei dătătoare de lumină, luminează-mi, te rog, sufletul meu cel întunecat de patimi, prin rugăciunile tale cele către Domnul, marită Marie.

Omorându-ți odinioară sufletul, prin sfățuirea cea rea a șar-

pelui, și alunecând spre fapte fără socoteală, și pogorându-l în adâncimea pierzării, ai ales cele mai bune, iar cele vremelnice le-ai defăimat.

Cu cugete necuvioase, prin patimi mai înainte întinându-ți bunul neam al sufletului și nerobirea, și purtând îmbrăcăminte cea prea murdară a stricăciunii, ai uitat de slava cea mai presus de minte a Celui ce te-a zidit.

Slavă...

Hrănindu-ți gândul cu neoprirea și cu deșertăciunea dezmiardărilor, amăgind pe îndrăgitori, te-ai depărtat pe sineți de împărtășirea cea mai bună, punând împotriva ei semeția a tot păcatul, vrednică de laudă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fiindu-mi cugetul întinat de patimi și rănit de păcate, și cumplit tulburându-se, curățește-mă și mă mântuiește de păcate, ceea ce ești plină de har, care ai născut Nestricăciunea cea înființată și izvorătoare de viață.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Pe piatra credinței...

Cu dragostea cea prea îndumnezeită te-ai întrari-pat, și lepădându-te de mărirea cea trecătoare, te-ai apropiat de

Stăpânul, strigând: Nu este Sfânt ca Dumnezeu nostru, și nu este drept afară de Tine, Doamne.

Apropiindu-te mai înainte de lemnul păcatului, și învățându-te cunoștința cea aducătoare de moarte, ai alergat către lemnul cel purtător de viață, Hristos, strigând: Tu ești Dumnezeu nostru, și nu este drept afară de Tine, Doamne.

Slavă...

Dorit-ai vărsarea luminii celei negrăite, și defăimând toate cele vremelnice, te-ai înălțat către privirea cea fără de materie, strigând cu credință: Tu ești Dumnezeu nostru, și nu este drept afară de Tine, Doamne.

Și acum..., a **Născătoarei de Dumnezeu**:

Ne-am unit cu dumnezeieștile cete ale îngerilor, prin nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare. Că ai zămislit întru tine în chip de negrăit pe Ziditorul, și L-ai întrupat pe Cel necuprins. Pentru aceasta, toți te cinstim pe tine, Născătoare Dumnezeu.

Irmosul:

Pe piatra credinței întărim-du-mă, lărgit-ai gura mea «asupra vrăjmașilor mei, că s-a «veselit duhul meu a cânta: Nu «este Sfânt ca Dumnezeu nos-

«tru, și nu este drept afară de «Tine, Doamne».

Dacă suntem în perioada Pentecostarului, se pun aici și Condacul și Icosul Sfintei (vezi la Cântarea a 6-a).

S E D E A L N A Cuvioasei,
glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Toate săltările trupului înfrânându-ți prin ostenelile cele sihăstrești, ai arătat înțelepciunea sufletului tău, vitează; că dorind să vezi Crucea Domnului, te-ai răstignit singură pe tine lumii, cea vrednică de a fi cântată. Drept aceea, și spre râvna vieții îngerești cu dragoste te-ai îndemnat singură, preafericită. Pentru aceasta, noi credincioșii cinstind pomenirea ta, cerem să se dăruiască lumii iertare de greșeli, prin rugăciunile tale, Marie.

Slavă..., Și acum..., a **Praznicului sau a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:**

În noroiul păcatelor am căzut, și nu este întru mine chipul ființei, că m-am înecat cumplit în viforul păcatelor mele; ci tu, ceea ce ai născut pe Cuvântul Cel singur iubitor de oameni, caută spre mine, Fecioară, și mă mântuiește de tot păcatul și de patimile cele pierzătoare de suflet, și de toată răutatea vrăjmașului celui cumplit; ca să cânt, veselindu-mă: Roagă-te

lui Dumnezeu și Ziditorului, să dăruiască iertare de greșeli celor ce năzuiesc cu credință la acoperământul tău.

A Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Pe Mielul și Păstorul și Mântuitorul, văzându-L mielușeaua pe Cruce răstignit pe nedrept, tânguindu-se, striga: Vai mie, preaiubite Fiule! Ce este această preamare, înfricoșătoare și străină taină pe care o văd? Mi se zdrobesc cele dinlăuntru, și a suspina nu am putere, și nu pot suferi că să Te văd mort. Ci, fie-Ți milă, Stăpâne, de suspinele cele de măică, și, precum ai zis, umple-mă de bucurie, înviind din mormânt ca un Dumnezeu.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Te laud pe Tine, că glas am auzit, Doamne, și m-am «spăimântat, că ai venit până la «mine căutându-mă, pe mine «cel rătăcit. Pentru aceasta, «preaslăvesc multa Ta bunătate, «cea către mine, mult-Milostive».

Mutatu-te-ai din patria ta, mărită, plutind prin purtarea de grijă cea de sus către pământul sionitenilor, după dorierea ta, Cuvioasă maică, întru care, prin mărturisire, ai aflat dezlegare faptelor tale.

Împinsă fiind înapoi în chip nevăzut, mărită, și nevăzând de aproape vederea cea mai bună, darea luminii celei negrăite, punând cugetul îndreptător nearătării, ai cunoscut cele ascunse.

Întărindu-te în harul cel mântuitor, și văzând dumnezeiasca și purtătoarea de lumină strălucire, ți-ai apropiat ochii și inima de cinstita Cruce, și de acolo te-ai împărtășit de mântuire.

Slavă...

Cu bucurie văzând chipul cel prealuminos al Fecioarei și Născătoarei de Dumnezeu, în lacrimi ai alergat către ea, punând înaintea ei toate tocmelile vieții tale, preafericită.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Cel ce a înființat toate cu voia, S-a unit cu omul după ființă, prin voia cea negrăită și prin neasemănata purtare de grijă; și, ieșind din tine purtând trup, cu totul mă înnoiește pe mine prin vrerea Sa, Preacurată.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Luminarea celor ce se află în întuneric, mântuirea «celor deznădăjduiți, Hristoase «Mântuitorul meu, către Tine «alerg, Împăratul păcii, lumi-

«nează-mă cu strălucirea Ta, că
«alt Dumnezeu afară de Tine
«nu știu».

Prin închipuire mutându-te
din viață, sârguindu-te către
calea cea dumnezeiască a nepă-
timirii, cu dragoste ai trecut
apele cele vestite ale Iordanu-
lui, și ai dobândit mărire negră-
ită, de Dumnezeu cugetătoare
Marie.

Având suflet bărbătesc, ai
năvălit către nevoițe, pāti-
mind prea tare, și cu bărbăție
ai îndurat lupta cea cu anevoie
de oprit a celor potrivnice, Marie,
ceea ce ești podoaba înfrânării.

Cu gând întărit lepădând
firea cea femeiască, și spălân-
du-ți patimile prin înfrânare,
petrecând în pustiu ca într-o
grădină dumnezeiască, te bucu-
rai, maică, văzând frumusețea
Ziditorului tău.

Slavă...

Cel ce a înșelat-o pe Eva prin
cuvinte în rai, și cu multe feluri
de meșteșugiri a izgonit-o din
acea veșnică desfătare, acum s-a
surpat și a fost călcat de luptele
tale cele prea vitejești, Cuvioasă
Marie.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Răsărit al Soarelui slavei și car-
purtător de lumină al Împăra-

tului, te știm pe tine, Fecioară,
întru care a stat Fiul Celui
Preaînalt, și sicriu al bunătății,
care ai adus în lume pe Hristos.

Cântarea a 6-a:

Irmos: De adâncul greșelilor...

Pe deplin te-ai îndulcit,
preafericită, de arătarea
lui Hristos, și întărindu-te cu
dragostea Lui, ai alungat năpă-
direa patimilor, Cuvioasă maică.

Luminându-te cu frumusețea
faptelor tale, ai risipit năvălirea
întunericii și fețele vrăjmași-
lor le-ai întunecat prin ostene-
lile sihăstriei.

Slavă...

Tare îți întindeai ochiul tău,
rugându-te celei ce singură este
preacurată, de către ea sprijinin-
du-te totdeauna, prealăudată.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Arătatu-te-ai scaun mai pre-
sus de ceruri al Împăratului,
Preacurată, cuprinzând trupește
plinirea dumnezeieștii Lui stă-
pâniri.

Irmosul:

De adâncul greșelilor fiind
înconjurat, chem adân-
«cul milostivirii Tale cel neur-
«mat: din stricăciune, Dum-
«nezeule, scoate-mă».

Dacă suntem în perioada Penticosta-
rului, se pun aici Condacul și Icosul Praz-
nicului.

CONDACUL Cuvioasei, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

Ceea ce erai mai înainte plină de tot felul de necuviințe, astăzi te-ai arătat mireasă a lui Hristos, prin pocăință urmând vieții îngerești, și cu arma Crucii pierzi pe demoni. Pentru aceasta, te-ai arătat mireasă a Împărăției cerului, Marie preacinstită.

ICOS

Pe tine mielușeaua și fiica lui Hristos astăzi cu cântări te laudăm, Marie, prea vrednică de a fi cântată, care te-ai arătat copil al egiptenilor și din toată rătăcirea lor ai scăpat, și de acolo te-ai adus bună și cinstită odraslă Bisericii, prin post și prin rugăciuni, nevoindu-te mai presus de măsura firii omenești, prin care te-ai înălțat întru Hristos, prin viață și prin faptă. Pentru aceasta, te-ai arătat mireasă a Împărăției cerului, Marie preacinstită.

SINAXAR

În această lună, în ziua întâi, pomenirea Precuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca.

Această Precuvioasă Maică era din Egipt, și mai înainte trăia cu neînfrânare și cu neastâmpăr, chemând sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării desfrânate. Petrecând ea șaptesprezece ani în necurăție, că încă de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe

urmă s-a dat cu totul spre nevoie și spre virtute. Și atât s-a înălțat prin nepătimire, încât trecea și apa Iordanului pe deasupra, și când stătea la rugăciune, era ridicată și înălțată de la pământ. Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: pe vremea închinerii la cinstita Cruce, mergând mulți din multe locuri la Ierusalim, a mers și ea împreună cu tineri desfrânați. Și, sosind acolo și fiind oprită în chip nevăzut la intrare în cinstita biserică, i-a făgăduit Preacuratei Fecioare, Maicii lui Dumnezeu, că de va fi lăsată să intre înăuntru, va trăi cu înțelepciune și nu va mai sluji vieții celei rele, și nici poftelor și dezmiardărilor trupești. Dobândindu-și dorința după rugăciunea ei, n-a mințit în făgăduința ce a făcut, ci trecând Iordanul și mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci și șapte de ani, nefiind nici un om care să o vadă, fără numai Dumnezeu, cu ajutorul Căruia s-a depărtat de firea omenească și a dobândit îngereasca petrecere, cea mai presus de om, pe pământ.

Tot în această zi, pomenirea Precuviosului Părintelui nostru Macarie Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii numite Pelechit.

Acest între Sfinți, Părintele nostru Macarie, s-a născut în Constantinopol, și rămânând prunc sărman fără părinți, a fost crescut de un moș adevărat al său, fiind dat la învățătura Sfințelor Scripturi. Și având istețime firească, și arătând multă osârdie, în scurtă vreme citind toată Scriptura, a cunoscut nimicnia și grabnica stricăciune a celor vremelnice, precum și veșnicia celor cerești. Pentru aceasta, lăsând cetatea, s-a

dus la Mănăstirea numită Pelechit, și viețuind împreună cu monahii de acolo, și renunțând la numele Hristofor, că așa se chema, s-a numit de acum înainte Macarie. Deci, slujind la mai toate trebuințele chinoviei și săvârșind virtuțile prin multă smerenie, a început să facă minuni preaminate. Că Dumnezeu a vindecat prin el patimi nevindecate; și ploaie din cer a pogorât pe pământ prin rugăciune, și ajungând el mare și vestit în zilele acelea, mulți și-au pus nădejdea în el. Unii durerile sufletești prin el curățindu-și, alții vindecări trupesti dobândind; iar alții fiind întăriți sufletește și trupest, se întorceau la casele lor. Auzind vestea aceasta Sfântul Tarasie (784-806), Patriarhul Constantinopolului, a trimis de l-a chemat ca să-l vindece pe Pavel patriciul, care zăcea de o boală grea și care nu mai avea nădejde de vindecare. Deci, venind Cuviosul l-a vindecat. După aceea, și pe soția acestuia, care suferea de aceeași boală, și căreia doctorii nu-i dădeau nicio speranță, a vindecat-o Sfântul, pe care binecuvântându-l patriarhul, l-a făcut slujitor al Domnului, de vreme ce nu suferea de boala neascultării, precum cei mulți. Așadar, întorcându-se la mănăstirea sa, a pus în lucrare și mai mult smerenia ce o avea. Atunci, lucrătorul de sminteli, diavolul, a așezat în Bizanț un împărat tiran, care a aruncat cinstitele icoane în foc și în apă. Acesta era Leon al V-lea Armeanul (813-820), care l-a trimis în surghiun și pe Sfântul Nichifor I (806-815), Patriarhul Constantinopolului, și care îi chinuia pe arhieriei și arhimandriți cu izgoniri și închisori, și cu cum-

plite bătăi. Atunci, și acest minunat bărbat, fiind dintre Sfinții Părinți pomeniți mai sus, a fost dat la felurite chinuri, și a petrecut în închisoare până la sfârșitul aceluia împărat. Și împărățind după Leon, Mihail al II-lea Gângavul (820-829), care era de aceeași nebunească credință, l-a scos pe Sfântul din închisoare, și mult măgulindu-l și îngrozindu-l prin alții, nu a reușit să-l înduplece să treacă de partea lui. De aceea, l-a izgonit în ostrovul Afusie, unde îl avea în pază. Iar Sfântul suferind toate vitejește, mulțimea lui Dumnezeu. Deci, zăbovind în acea prigonire și mult nevoindu-se, și făcându-se făcător de minuni și acolo, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Gherontie și Vasilid, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului și dreptului Ahaz.

Tot în această zi, pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Eftimie din Suzdal, făcătorul de minuni.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cei trei tineri au călcat porunca cea potrivnică «lui Dumnezeu, de a se închina «chipului de aur din câmpul «Deira; și, aruncați în mijlocul «focului, răcorindu-se au cântat: «Bine ești cuvântat, Dumnezeul «Părinților noștri».

Vrăjmașul cel ce se lăuda și peste măsură se semețea, vrând

să biruiască tot pământul, a fost biruit el de femeie, și cel care a omorât pe om și l-a izgonit afară din desfătarea cea de viață, se vede omorât.

Cel ce în chip minunat a hrănit odinioară pe popor în pustiu, Acesta ți S-a făcut ție odihnă și mângâiere, hrănindu-te și adăpându-te cu putere de negrăit, de Dumnezeu cugetătoare, ție care strigai: Bine ești cuvântat, Dumnezeul Părinților noștri.

Tare îngrădindu-te cu crucea, ai scuturat furtunile patimilor, tăindu-le precum a tăiat marea văzătorul de Dumnezeu, și fără de patimă trecând către pământul făgăduinței, ai primit moștenirea cea netrecătoare.

Slavă...

Vrăjmașul celor bine-credincioși, prin nenumăratele lui năvăliri nu a putut să biruiască răbdarea ta cea tare și nemișcată. Pentru aceasta, te ridicai asupra piericiunii lui, strigând: Bine ești cuvântat, Dumnezeul Părinților noștri.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Dumnezeu Cel necuprins S-a întrupat din tine, Maică Fecioară cinstită, și ca un bun, în pântecul tău a zidit din non pe om. Pentru aceasta, lăudân-

du-te pe tine ca pe o mijlocitoare a tainelor celor înfricoșătoare, strigăm: Bine ești cuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât...

Cu razele virtuților fiind luminată, vestirea faptelor tale a străbătut acum în chip de lumină toată lumea. Pentru aceasta, cu credință mărim pomenirea ta, maică.

De bucurie negrăită s-a învrednicit de Dumnezeu cugetătorul Zosima, pândindu-te pe tine în pustiu, și strigând: Lăudați fapte pe Domnul, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Împărtășindu-te de daruri și învrednicindu-te de dumnezeiască răsplătire, ți-ai adus aminte de plecarea lui Zosima, de Dumnezeu purtătoare, și cu el împreună cântând, ziceai: Pe Tine Te preaînălțăm, Hristoase, în veci.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Ca să răpești pe om, Dumnezeule, de la ucigașul de om, Te-ai arătat pe pământ, purtând trup cu adevărat, Mântuitorule, păzind curată pe ceea ce

Te-a născut. Pentru aceasta, Te lăudăm întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât în cuptorul cel cu «foc la tinerii evrei, și văpaia în «rouă a prefăcut-o, ca pe Dom-
«nul, lucrurile lăudați-L, și «preaînălțați-L întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Ceea ce în chip de negrăit...

Cu dragoste împărtășindu-te tainelor cu dorința și umplându-te de lumina cea strălucitoare, și câștigând harul cel de negrăit al Mirelui tău, te-ai învrednicit de dumnezeiască și fericită mutare.

Cunoscând taina mutării tale, ai umblat pe ape neudată, de Dumnezeu purtătoare, și de pe pământ te-ai mutat, ajungând la frumusețea cea neajunsă și la veselie Ziditorului tău, preacinstită.

Purtând făclie și fiind înfrumusețată cu strălucirea virtuților, privești la scaunul Împăratului tuturor și te veselești de frumusețea Lui cea dulce, dănuind împreună cu dreptii, de Dumnezeu insuflată maică.

Slavă...

Primind multe daruri de la Dumnezeu pentru ostenele și trudele voastre, Marie, împreună cu de Dumnezeu cugetătorul Zosima, înduplecați-L și acum pentru noi toți, ca să dea iertare de greșeli sufletelor noastre.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Arătatu-te-ai mai înaltă decât toate făpturile, Fecioară și Stăpână, ca una care în pân-tecele tău L-ai purtat cu trup pe Stăpânul tuturor, mai presus de cuvânt, și L-ai hrănit cu lapte, precum se cuvine unei maici. Pentru aceasta, toți pe tine te mărim.

Irmosul:

Ceea ce în chip de negrăit L-ai întrupat din coapsele «tale cele feciorești pe Dum-
«nezeu luminătorul, Cel ce a «răsărit mai înainte decât soa-
«rele, și a venit la noi în trup, «binecuvântată ești Preacurată; «pentru aceasta, după vredni-
«cie te mărim».

LUMINÂND A Cuvioasei,
glasul al 3-lea:

Podobie: Cu duhul în biserică...

Scăpat-ai de noianul cel cumplit al păcatului și ai dobândit adâncul cel bogat al îndurărilor, Marie preaminunată, împreună locuitoare cu Cuvioșii și cu mințile cele cerești; izbăveș-